

σιμοποιούμενον πρὸς ἐπάλειψιν τοῦ προσώπου ἀσθενοῦς τινος Σαμοθρ. 3) Τεμάχιον τοῦ περιβλήματος τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς κατὰ τὰ ἐγκαίνια ναοῦ ἢ τεμάχιον βάμβακος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπεσπόγγισαν ἱερὰν εἰκόνα ὡς θεραπευτικὸν ἢ προφυλακτικὸν ἀπὸ νόσων Θράκ. (Αἰν.)

ἀπομύρωμα τό, ἀμάρτ. ἀπουμύρωμα Λέσβ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρωμα, περὶ οὗ ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 119 κέξ.

Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπλύθη τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουργίαν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀπό-νιμμα, ἀπόπλυμα. Πβ. ἀποκαντήλισμα.

ἀπομυρώνω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπομυρῶ (διάφορος γραφή παρὰ Προδρόμ. 3,340 d καὶ ἐν Γαδάρ. διηγ. στ. 209, ἔκδ. G Wagner σ. 130).

1) Χρίω κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ δι' ἐλαίου καὶ χύνω ἐπ' αὐτοῦ οἶνον καὶ ἔλαιον Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) 2) Ἐξορκίζω τινὰ εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ μύρον Κρήτ.: Ἀπομυρώνω σε. 3) Τελειώνω τὸ μύρωμα Λεξ. Αἰν. κ.ά. 4) Ἀλείφω διὰ μύρου Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀπομυρώνομαι σε, πρικὺν βλοητό (ἐπφδ. βλοητό=ἐρεθισμὸς τῆς ρινὸς ἢ τῶν ὀδόντων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν).

ἀπομύσσομαι Ἰκαρ. ᾠμύσ-σονται Ρόδ. ᾠμύτ-τομαι Ρόδ. ἀπομύχτομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀπομύχτηκα Χίος (Κουρούν.) Προστ. ἀπομύξον Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀπομύσσομαι.

Ἐκβάλλω τὴν μύξαν, καθαρίζω τὴν ρῖνα ἐνθ' ἄν.: Ἐπομύχτηκα μετὰ τὸ μαντήλι Ρόδ. ᾠμύχτου, βρε μύξη! αὐτόθ. Συνών. ξεμυξιάζομαι (ἰδ. ξεμυξιάζω), ξεμυξίζομαι (ἰδ. ξεμυξίζω).

ἀπομυτίζω Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.) ἀπομυτ-τίζω Κάρπ. ἀπομυτάω Λευκ. ᾠμυτ-τῶ Τήλ. ᾠμυτίζω Αἰασκαράτ. Ποιήμ. 32

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

1) Ἀποκόπτω τὸ ἀπόκαυμα τῆς θρυαλλίδος Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.): Ἀπομύτιζον τὸ λυχνάριν. 2) Καταρρίπτω τινὰ προύμυτα, πρηνηδὸν Λευκ.: ᾠσμ.

Ἀπ' τὰ μαλλιά μ' ἐτσάκωσε, 'ς τὴ γῆς μ' ἀπομυτάει.

3) Καταβάλλω μεγάλην προσπάθειαν Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Κὶ ὁ πρόεδρος χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσῃ

ᾠμυτίζει νὰν τὴν ἀποστηθίσῃ.

Συνών. προμυτίζω. 4) Ἐπιπλήττω, ἀποδοκιμάζω Κάρπ. Τήλ.: ᾠσμ.

Γιὰ σὲ μ' ἀπομυτ-τίζουνσι, γιὰ σὲ μ' ἀποκοντ-τοῦσιν, γιὰ σένα μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μας δὲ θέλουν νὰ μὲ 'οῦσιν

(ἰδοῦσι) Κάρπ.

ἀπόμυτο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ἡ κορυφή τοῦ βλαστήματος, ἰδίᾳ τοῦ καπνοῦ.

ἀπομώρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ᾠμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ᾠμμέρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω ὡς καὶ λερώνω - λέρα, γνωρίζω - γνώρακτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζίδ. ΜΝΕ1,76 κέξ.

1) Ἀπομώρανσις. Συνών. ἀπομώρεια. 2) Σιωπή.

ἀπομωραίνω Ἡπ. Κέρκ. ἀπομωραίνου Πελοπ. (Λακων.) ἀπουμωραίνου Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Μακεδ. Σκόπ. ᾠμωραίνω Μέγαρ. Μέσ. ἀπομωραίνουμι Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπουμωραίνουμι Σαμοθρ.

Τὸ μεσν. ἀπομωραίνω.

1) Καθιστῶ τινὰ μωρόν, κάμνω τινὰ νὰ πάθῃ νωθρότητα σκέψεως, ἀποχαύνωσιν ἐνθ' ἄν.: Μ' ἀπομώρανε ὁ Θεὸς καὶ δὲν τὸ κατάλαβα Ἡπ. Θὰ τοὺν πιάκουν καὶ θὰ τοὺν ἀπομωράνουν 'ς τοὺν ξύλον Μακεδ. Καὶ μέσ. σκοτίζομαι, πάσχω νωθρότητα σκέψεως, καθίσταμαι ἀνόητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπουμωράθ' κι κὶ δὲν ἔτριχι νὰ γλυτώσ' τοῦ πιδὶ ποῦ ἤθιλι νὰ τοῦ πατήσ' τοὺν ἄλουγον Αἰν. Δὲν ξέρουν πῶς ἀπουμωράθ' κα κὶ δὲν πῆρα τοῦ λῆδι μ' 'ς τοὺν κιστό τ' Αἰτωλ. Ἀπουμωραίνιτι οὐ ἄνθρωπους καμπόσις φουρὲς κὶ δὲν ξέρ' τί κάθ' αὐτόθ. Καταλάγιασε τῶρα, βρέ, ᾠμωράθης πλέας; Μέγαρ. Μετοχ. ἀπομωραμένος = ἀπηλιθιωμένος. Συνών. ξεμωραμένος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κυνοσόφ. (ἔκδ. R Hercher ἐν Αἰλιαν. 2, 590) «κύνα λυττῶντα οὕτως γνώσῃ πρῶτον μὲν ἴσταται ἀπομεμωραμένος». Συνών. ἀπομωρώνω. 2) Ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου, εὐρίσκομαι εἰς κωματώδη κατάστασιν Πελοπ. (Ἀδριανούπ.): Ἀπομωράθηκε, δὲ ζῇ.

ἀπομωραμάρα ἢ, Ἡπ. ἀπουμωραμάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπομωραμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀπομώρανσις, ἀποχαύνωσις ἐνθ' ἄν.: Τὰ πρόβατα τὰ πιάθ' ἀπουμωραμάρα κὶ δὲν κουνιῶντι ἀπ' τοὺν τόπον τους Αἰτωλ. Συνών. ἀπομώρα 1, ἀπομωραμὸς, ἀπομώρασι, ἀπομώρεια, ἀπομωρίλα 1, ἀπομωροσύνη, ἀπομώρωμα, ἀπομωρωμὸς, ἀπομώρωσι, χαζωμάρα.

ἀπομωραμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουμωραμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Μ' ἐπιασι ἕνας ἀπουμωραμὸς κὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν.

ἀπομώρασι ἢ, Ζάκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Ἀπομώρασι θεῖκειά (ἀπομώρανσις ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα σπουδαῖον σφάλμα).

ἀπομώρεια ἢ, Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) κ.ά. ᾠμώρεια Ἡπ. ἀπουμώρεια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπομωρία Βιθυν. ἀπουμωρία Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπομωρία Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιασε - μῶρθε μὲ ἀπομώρεια Ἡπ. Τί ἀπουμωρία οἱ κόλλ' σι κὶ δὲν ἔτριχισ νὰ μὲ ξιφουρτώσ' Αἰν. Ὁ Θεὸς τῶδε κε μὲν ἀπομώρεια καὶ περπατεῖ σὰ χαμένος Ἡπ. Τοὺν ἐπιασ' ἢ ἀπομώρεια Ζαγόρ. Μ' ἔχ' πιάσ' μὲ ἀπομώρεια π' δὲν μπουρῶ νὰ κάνου τίποντα αὐτόθ.

ἀπομωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ.) ᾠμωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μωρός, δι' ὃ ἰδ. μωρός.

1) Ἀπασχολῶ εὐαρέστως, καταπραύνω, ἐπὶ τῶν βρεφῶν: ᾠμώρισ' ἕνα κοῦρὶν τὸ μωρὸν τθαῖ ἔρχουν' εὐτύς. Μὲν μὲ γυρεύκης, γιατί ᾠμωρίζω τὸ μωρόν. 2) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀπασχολοῦμαι περὶ μικρόν τι εὐαρέστως, περνώ τὴν ὥραν μου: Ἐλα πόψε 'τδεῖ κοντά μου νὰ ᾠμωρίσωμεν κομ-μάτιν. Παίζομεν χαρκιὰ νὰ ᾠμωρίσωμεν. Ἐλα νὰ ᾠμωριστοῦμεν μὲ κανέναν ὅσον νὰ τοιμαστῇ τὸ φαεῖν.

ἀπομωρίλα ἢ, Πελοπ. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶχα μὲ ἀπομωρίλα ποῦ δὲν κατάλαβαινα τί μοῦ 'λεγε Κορινθ. Ἀπο-

